

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: N. Š., nar. X,
státní příslušností Turecká republika,

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-54166-5/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-54166-5/SO-2024 a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2024, č. j. OAM-15802-24/TP-2022, se ruší a věc se vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši **8 228 Kč**, a to k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2024, č. j. OAM-15802-24/TP-2022, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c)

správního řádu, zastaveno řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Žalobce je státním občanem Turecka, v ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Má zde manželku, která je občankou EU. S ohledem na končící platnost cestovního pasu se dostavil na Velvyslanectví Turecké republiky v Praze s žádostí o jeho prodloužení. Cestovní doklad mu nebyl prodloužen, ani mu nebyl vystaven nový. Žalobce proto navštívil velvyslanectví znovu, konkrétně dne 27. 9. 2022, prodloužení platnosti cestovního dokladu bylo opět odmítnuto. Navíc bylo pracovníkem ambasády potvrzeno, že kdyby žalobce vycestoval do Turecka, byl by tam zatčen. Důvodem zmíněného přístupu zastupitelského úřadu země původu je zaměstnání na pozici učitele v Meridian International School, která je tureckými státními orgány považována za „buňku“ hnutí Gülen. Toto hnutí je opoziční k současnému vládnoucímu režimu prezidenta Erdogana a je přes svou mírovou povahu považováno za nepřítele státu a označeno za teroristickou organizaci. Členové hnutí, ale i jeho podporovatelé či osoby, které režim za členy nebo podporovatele považuje, jsou režimem pronásledováni a perzekuováni. Jednou z taktik režimu je mj. i rušení a nevydávání cestovních dokladů těmto osobám. Žalobce jako učitel na zmíněné škole je automaticky považován za zločince, stejně jako mnoho jeho kolegů z učitelského sboru dané školy. Žalobce není nezávisle na své vůli není schopen ze země původu cestovní doklad obstarat. Ten ale zároveň potřebuje k tomu, aby prodloužil své pobytové oprávnění v ČR.
3. U správního orgánu I. stupně měl podáno několik žádostí – žádost o trvalý pobyt dle § 87h zákona o pobytu cizinců, o které se vedlo řízení pod sp. zn. OAM-15802/TP-2022, žádost o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění v podobě zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců, o které se vedlo řízení pod sp. zn. OAM-76949/ZM-2022 a žádost o vydání cizineckého pasu dle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, o které se vedlo řízení pod sp. zn. OAM-74173-22/CD-2023. Tato řízení byla vedena v jeden čas a souvisejí spolu, do pobytových řízení je potřeba předložit platný cestovní doklad, vydání cizineckého pasu je zase podmíněno existencí povoleného trvalého pobytu. Povolení trvalého pobytu dle § 87h je navíc podmíněno úspěchem v řízení o prodloužení zaměstnanecké karty – v případě neprodloužení zaměstnanecké karty dojde k „přerušení“ pobytu žalobce, přičemž nepřerušovaný pobyt na území je podmínkou pro povolení trvalého pobytu. Žádost žalobce o cizinecký pas byla již zamítnuta a zamítavé rozhodnutí bylo žalovanou potvrzeno rozhodnutím ze dne 24. 5. 2024, č. j. MV-15763-4/SO-2024, proti kterému byla v červnu 2024 podána samostatná žaloba. Žalobce byl neúspěšný ještě s jednou žádostí – žádostí o cestovní průkaz totožnosti dle § 114 odst. 5 a 6 zákona o pobytu cizinců. Důvodem neúspěchu bylo nesplnění podmínky spočívající v tom, že žádající cizinec musí doložit záměr vycestovat, resp. striktní výklad zákonného ustanovení, které podmínku stanoví. V této věci žalobce u nadepsaného soudu podal žalobu, o které bylo rozhodnuto dne 11. 4. 2024 rozsudkem č. j. 19 A 42/2023 - 41. Ačkoliv byla žaloba zamítnuta, byl soudem nastíněn postup, kterým by mohlo dojít k vyřešení složité situace. Soud navrhl vyřešit situaci podáním žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců současně s žádostí o cestovní průkaz totožnosti dle § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak učinil, přičemž správní orgán I. stupně řízení nespojil, v řízení o cestovním průkazu žalobce vyzval, aby se vyjádřil a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí (řízení vedené pod sp. zn. OAM-37500/CD-2024) a v řízení o přechodném pobytu jej vyzval k předložení platného cestovního dokladu (řízení vedené pod sp. zn. OAM-6960-6/PP-2024). Je tak zřejmé, že ani těmto žádostem nejspíše vyhověno nebude. Městský soud dále ve svém rozsudku dospěl k závěru, že i souběžné rozhodnutí o

žádostech o povolení trvalého pobytu a cizinecký pas představuje možný způsob řešení situace žalobce. Dle žalobce se žalovaná vyjadřuje rozporně, k tomu poukázal na rozhodnutí ze dne 9. 11. 2023, ve kterém uvedla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, na který dlouhodobě upozorňuje žalobce ve svých podáních.

4. Žalobce namítl, že žalovaná měla usnesení správního orgánu I. stupně zrušit, neboť nebyly dány podmínky pro zastavení řízení bez meritorního projednání dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Aby bylo možné řízení zastavit, musí se jednat o vadu podstatnou, která brání v pokračování řízení. Nedoložení jakékoliv jednotlivé náležitosti samo o sobě ještě není důvodem k zastavení řízení. Žalobce je osobou správním orgánům známou. Dříve disponoval biometrickou kartou, na území ČR pobývá dlouhodobě. V minulosti mu dokonce byl vydán cizinecký pas. Opakovaně mu byly vydávány překlenovací štítky ve vztahu k jeho řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, proč konkrétně o žádosti žalobce nebylo možné meritorně rozhodnout bez předložení cestovního dokladu. Žalovaná pominula humanitární prvek daného případu.
5. Dále žalobce namítl, že v souvislosti se zastavením řízení správní orgány neprovedly test přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Obě rozhodnutí jsou v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 2 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Rozhodnutí žalované je nepřiměřené jak z hlediska soukromého a rodinného života, tak v rozporu i s obecnou zásadou přiměřenosti správních rozhodnutí. Bylo na místě se zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí, a to zejména do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, podle kterého nemusí konkrétně nepředložení cestovního dokladu znamenat skutečnost, že žádost o pobytové oprávnění je neprojednatelná. Upuštění od předložení platného cestovního dokladu je možné právě na základě závěru, že zamítnutí žádosti či zastavení řízení by bylo řešením nepřiměřeným okolnostem daného případu. Žalovaná tak i postupovala, když v téměř identickém případě u jiného cizince v rozhodnutí ze dne 12. 3. 2024, č. j. MV-15763-4/SO-2024 zrušila usnesení správního orgánu I. stupně a přikázala věc projednat meritorně. Žalovaná v nyní řešené věci připustila, že se žalobce nachází ve složité situaci. Důsledkem nemeritorního rozhodnutí byla rovněž skutečnost, že žalobce nebyl vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, takže nemohl námitku nepřiměřenosti v závěru řízení uplatnit. Až na chybějící cestovní doklad jeho žádost netrpěla vadami. Žalobce také uvedl, že v řízení odkazoval na odborný článek, žalovaná konstatovala, že odborný článek není pramenem práva (což žalobce ani netvrdil), aniž by se vypořádala s argumentem v žalobcem citované pasáži. Přezkum přiměřenosti u zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opakovaně připustil i Nejvyšší správní soud, k tomu žalobce poukázal na rozsudek ze dne 3. 8. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41. Alternativa v podobě podání žádosti o mezinárodní ochranu, na kterou byl opakovaně správními orgány odkazován, je pro žalobce těžko myslitelná a v dané situaci se žádost o mezinárodní ochranu jeví jako krajní řešení. Zdejší soud pak v rozsudku ze dne 11. 4. 2024, č. j. 19 A 42/2023 – 41 také uvedl, že odkázání na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nevhodné a neefektivní. Žalovaná s touto námitkou naložila pouze tak, že sdělila, že s názorem městského soudu nesouhlasí a myslí si opak. Dle žalobce je zastavení řízení v dané věci nepřiměřeným řešením právě proto, že pro žalobce neexistuje jiná „schůdná“ alternativa.

6. Žalovaná se nevyjádřila k možnosti vydání souběžného rozhodnutí. Žalobce přitom dne 29. 4. 2024 o možnosti souběžného rozhodnutí psal, přičemž v paralelně běžícím řízení navrhoval spojení odvolacích řízení, která byla v tu chvíli vedena – jednalo se o odvolání proti rozhodnutím o žádostech o prodloužení zaměstnanecké karty, cizineckého pasu (rozhodnutí ze dne 24. 5. 2024, č. j. MV-15763-4/SO-2024) a trvalého pobytu (napadené rozhodnutí). O žádosti žalobce nebylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím, napadené rozhodnutí v tomto směru neobsahuje žádnou úvahu. Rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 93 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, spíše je však stiženo vadou nepřezkoumatelnosti. Správní orgány mají volit nejvhodnější a nejefektivnější způsob řešení daného případu, a to v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Jakkoliv je § 140 správního řádu povahou fakultativní, neznamená to možnost libovůle. V daném případě se bezesporu jedná o neobvyklý případ, tím, že o žádostech nebylo vedeno společné řízení (ať už před správním orgánem I. stupně či před žalovanou) byl žalobce připraven o jednu z cest, která mohla vést k jeho úspěchu.
7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „zákon o pobytu cizinců“), *ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*
10. Podle § 87i odst. 1 zákona o pobytu cizinců *k žádosti o povolení k trvalému pobytu občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník předloží a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87g odst. 1, jde-li o občana Evropské unie, nebo doklad potvrzující splnění podmínky podle § 87h odst. 1 nebo 2, jde-li o jeho rodinného příslušníka, c) fotografie, d) doklad o zajištění ubytování a e) doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71 odst. 1, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3.*
11. Podle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *cizinecký pas vydá ministerstvo na žádost cizince a) který pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, nemá platný cestovní doklad a doloží, že si jej nemůže nezávisle na své vůli opatřit, b) který je oprávněn k trvalému pobytu podle § 87, pokud nemá platný cestovní doklad, nebo c) požívajícího dočasné ochrany podle zvláštního právního předpisu, který není držitelem cestovního dokladu.*
12. Podle § 114 odst. 5 téhož zákona *cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá ministerstvo na žádost cizince, a) který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem, byl-li mu na území povolen dlouhodobý pobyt, nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, b) kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu, nebo c) kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b), pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu. Cizinci podle písmene a) se cestovní průkaz totožnosti vydá s dobou platnosti nejdéle na 180 dnů a s územní platností do*

všech států světa; cizinci podle písmene b) a c) s dobou platnosti nejdéle na 365 dnů a s územní platností do všech států světa.

13. Podle § 114 odst. 6 téhož zákona *ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po a) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, b) udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti uděleného víza, c) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, d) ukončení poskytování dočasné ochrany na území podle zákona o dočasné ochraně cizinců, e) zániku oprávnění k trvalému pobytu (§ 87), f) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, g) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud si nemůže z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; cestovní průkaz totožnosti se vydá s územní platností do všech států světa a dobou platnosti shodnou s dobou platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, nebo h) skončení jeho platnosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, který je držitelem pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie a z důvodů na jeho vůli nezávislých si nemůže opatřit cestovní doklad jiným způsobem.*
14. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
15. Podle § 140 odst. 1 správního řádu *správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.*
16. Podstatou žalobních námitek je že v důsledku nevydání cestovního dokladu nebylo věcně rozhodnuto o žádosti žalobce o trvalý pobyt, přitom o žádosti o cestovní doklad nebylo věcně rozhodnuto zase z důvodu absence pobytu.
17. Soud úvodem poukazuje na skutkový vývoj žalobcova případu.
18. Pro přehlednost lze úvodem poznamenat, že se dosud jednalo o několik druhů řízení – o žádosti o trvalý pobyt (nyní v tomto soudním řízení řešená věc), o prodloužení povolení k přechodnému pobytu (zaměstnanecké karty) a o žádosti o povolení přechodného pobytu (rodinný příslušník občan EU), přičemž ke všem pobytovým žádostem žalobce vedl ještě řízení, v nichž příslušnými žádostmi dále žádal o vydání příslušného cestovního dokladu (cizinecký pas/cestovní průkaz totožnosti).
19. Žalobce podal dne 8. 6. 2022 žádost o cestovní průkaz totožnosti, žádost byla zamítnuta pro nesplnění podmínek dle § 114 odst. 5 a 6 zákona o pobytu cizinců, naposledy k tomu vydán rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 19 A 42/2023 – 41, žaloba zamítnuta. Žalobce požádal dne 12. 5. 2023 o cizinecký pas, žádost byla zamítnuta pro nesplnění podmínek dle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, dané rozhodnutí bylo zrušeno rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 A 58/2024 – 33.

20. Po vydání rozsudku č. j. 19 A 42/2023 – 41 žalobce dle tvrzení žaloby požádal o přechodný pobyt dle § 87b zákona o pobytu cizinců a o vydání cestovního průkazu totožnosti dle § 114 odst. 6 písm. h) téhož zákona.
21. V nyní posuzované věci žalobce podal dne 12. 9. 2022 žádost o povolení k trvalému pobytu občana třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana EU, po 5 letech nepřetržitého pobytu. K žádosti byl povinen předložit cestovní doklad, který nedodal. Dne 31. 3. 2023 byl vyzván k odstranění této vady žádosti, požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladu s odůvodněním, že v zemi původu si nemůže nový doklad objektivně obstarat a řízení o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti na území nebylo dosud pravomocně ukončeno. Správní orgán I. st. řízení přerušil dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to do doby právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti, které bylo zahájené na žádost žalobce ze dne 8. 6. 2022. Žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti byla zamítnuta pro nesplnění podmínky uvedené v § 114 odst. 5 a 6 zákona o pobytu cizinců z důvodu nesplnění zákonného důvodu vystavení cestovního dokladu pouze pro jednorázového vycestování z území, neboť žalobce hodlal řešit svou pobytovou situaci a sekundárně opakovaně cestovat v rámci svého zaměstnání. Žalovaná zastává restriktivní výklad, že vycestováním z území se rozumí jednorázové opuštění ČR, vedoucí k ukončení pobytu na území, a to na základě jeho volního rozhodnutí nebo jinak uložené povinnosti vycestovat. Pokud by tomu bylo naopak, nebylo by rozdílu mezi cestovním průkazem totožnosti vydaným podle § 114 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kde se podmínka vycestování z území pro jeho vydání nevyžaduje. Žalobu proti danému rozhodnutí soud rozsudkem ze dne 11. 4. 2024, č. j. 19 A 42/2023 – 41, žalobu zamítl, neboť neshledal důvodnou námitku žalobce, že lze jeho cesty do zahraničí v rámci výkonu zaměstnání považovat za „vycestování“ ve smyslu § 114 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň se soud zabýval situací žalobce a uvedl: *situaci žalobce je možné a žádoucí vyřešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má podanou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Řízení o této žádosti bylo přerušeno, neboť jednou z náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu je také cestovní doklad, kterým žalobce momentálně nedisponuje (nyní je řízení dle informací zástupce žalobce ve fázi odvolání). Žalobce by zároveň s uděleným povolením k trvalému pobytu mohl požádat o vydání cizineckého pasu podle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Vydání cizineckého pasu přitom nevyžaduje prokázání toho, že je o vydání tohoto dokladu žádáno za účelem vycestování. V případě žalobce bylo zároveň prokázáno, že si cestovní doklad nemůže opatřit nezávisle na své vůli. Situace žalobce, požádal-li by také o vydání cizineckého pasu, by byla obdobná situaci žalobce v případě řešeném Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 6. 10. 2022, č. j. 43 A 63/2021-58. Soud má za to, že obdobně by i v případě žalobce mohl správní orgán I. stupně spojit řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu a žádosti o vydání cizineckého pasu. Zároveň shledal-li by správní orgán I. stupně, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení trvalého pobytu (z jiného důvodu, než je skutečnost, že nepředložil cestovní doklad), má žalobce možnost také požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a zároveň o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což by také mohlo představovat řešení situace žalobce, bez nutnosti zatěžovat obě strany řízením ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud ve výše citovaném rozsudku také konstatoval, že je povinnost nepostupovat přepjatě formalisticky umocněna tím, že se žalobce v daném případě v této situaci nacházel zčásti rovněž v důsledku pochybení správních orgánů. Přestože v aktuálně řešeném případě nelze tvrdit, že by se žalobce do dané situace dostal pochybením správních orgánů, obecně se možnost spojit řízení a dle možnosti vycházet dotčeným*

osobám vstříc vztahují i na případ žalobce. Další možností je již žalovanou nastíněná možnost správní orgán I. stupně ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, požádat o „prolomení“ povinnosti předložit do řízení cestovní doklad, neboť v daném případě neexistují pochybnosti o identitě žalobce.

22. Dne 26. 1. 2024 vydal správní orgán I. st. usnesení č. j. OAM-15802-24/TP-2022, kterým řízení o vydání povolení k trvalému pobytu na území zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to konkrétně pro nedoložení cestovního dokladu.
23. Dne 12. 5. 2023 podal žalobce další žádost o doklad – cizinecký pas podle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Dne 28. 2. 2024 vydal správní orgán I. st. rozhodnutí č. j. OAM-74137-19/CD-2023, kterým tuto žádost zamítl pro nesplnění podmínky dle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť nepobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu. Zdejší soud následně rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 6 A 58/2024 – 33 rozhodnutí žalované zrušil z důvodu postupu žalované v rozporu s § 4 odst. 1, 2 správního řádu v důsledku zacyklení řízení o cestovním dokladu a pobytu, aniž by tato řízení byla spojena a obě žádosti věcně posouzena.
24. Dne 15. 5. 2024 vydala žalovaná žalobou nyní napadené rozhodnutí ve věci trvalého pobytu, kterým potvrdila zamítavé rozhodnutí ze dne 26. 1. 2024.
25. Žalobce v podané žalobě doplnil, že na základě doporučení v rozsudku č. j. 19 A 42/2023 – 41, podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců a současně žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti dle § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud má za to, že rozsudkem č. j. 6 A 58/2024 – 33 bylo ve svém důsledku rozhodnuto i o věci nyní soudem posuzované, tedy o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, jakkoli žalovaná přerušila řízení ve vztahu k předchozí žádosti o vydání cestovního dokladu, která byla i u soudu neúspěšná. Neúspěšná však pouze z důvodu titulu žádosti, nikoli již po stránce procesní jako takové, na jejíž problematičnost poukázal rozsudek č. j. 19 A 42/2023 – 41. V rozsudku č. j. 6 A 58/2024 – 33 byl již soud postaven pouze před otázku vzájemné provázanosti řízení o pobytu a o cestovním dokladu, proto dospěl k závěru o nezákonném postupu žalované spočívající v nespojení obou řízení. Soud se zcela ztotožňuje se závěry rozsudku č. j. 6 A 58/2024 – 33, dle kterého : *Byť se v daném případě nejedná o závazný právní názor zdejšího soudu (č. j. 19 A 42/2023 – 41), který by byl pro žalovaného právně závazný proto, že by byl obsažen ve zrušovacím rozsudku soudu (srov. ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.), tak žalovaný měl dle soudu tento doporučující právní názor soudu respektovat, a to tím spíše, že se nejednalo o právní názor ojedinělý, ale vycházející z dřívější judikatury Krajského soudu v Praze. Tento jasný právní názor zdejšího soudu, jak má žalovaný v případě žalobce, který se dostal do „procesní pasti“ postupovat, však žalovaný ani správní orgán I. nerespektovaly. Je tomu tak proto, že tyto řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a řízení o žádosti o vydání cizineckého pasu nespojily (ani nenabídly žádné relevantní argumenty, proč toto spojení nebylo právně přípustné a procesně možné), což vedlo k tomu, že ani v jednom z těchto řízení nebyly dle správních orgánů splněny formální podmínky pro to, aby se žalobcovými žádostmi vůbec věcně zabývaly – žádost o vydání cizineckého pasu byla zamítnuta s tím, že žalobce na území nedisponuje trvalým pobytem (srov. žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 5. 2024), a řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo zastaveno podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu s tím, že žalobce neodstranil vady žádosti, když ani na výzvu nepředložil cestovní doklad (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2024,*

č.j. MV-54166-5/SO-2024 ve spojení s usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 26. 1. 2024, č.j. OAM-15802-24/TP-2022, které jsou předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp.zn. 16A 23/2024). Je tedy zjevné, že alibistický a formalistický postup správních orgánů vedl k tomu, že žalobce se ve spojení s postupem Velvyslanectví Turecké republiky v Praze, dostal do „procesní pasti“, ze které de facto nemá možnost úniku, neboť obě jmenovaná řízení jsou navzájem podmíněna.

Soud sice respektuje závěr žalovaného, že spojení řízení je možností, nikoli povinností správních orgánů, nicméně za dané situace jej měly správní orgány využít z důvodu vhodnosti. V této souvislosti soud považuje za nutné znovu uvést, že v bodě 43. rozsudku pod sp.zn. 19A 42/2023 zdejší soud uvedl, že je na prvním místě možnost spojit řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu a žádosti o vydání cizineckého pasu. Až pro případ, že by správní orgán I. stupně shledal, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení trvalého pobytu, avšak dle 19. senátu z jiného důvodu, než je skutečnost, že nepředložil cestovní doklad, tento nabídl žalobci a žalovanému další možnosti – žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU společně se žádostí o vydání cestovního dokladu totožnosti podle ustanovení § 114 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců; nebo možnost požádat o „prolomení“ povinnosti předložit do řízení cestovní doklad. S ohledem na to, že důvodem zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce nepředložil cestovní doklad, a že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání cizineckého pasu bylo nesplnění podmínky existence trvalého pobytu na území, nelze dospět k jinému závěru, než že správní orgány svůj postup opět absurdně zacyklily.

K procesní možnosti spojit obě jmenovaná řízení soud uvádí, že v rozhodné době byla obě řízení vedena buď u správního orgánu I. stupně (a to do 26. 1. 2024, kdy bylo vydáno usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu), nebo u odvolacího orgánu (od března do května 2024, kdy dne 15. 5. 2024 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu a dne 24. 5. 2024 ve věci jeho žádosti o vydání cizineckého pasu). Je tak zjevné, že i z procesního hlediska bylo spojení řízení, o které žalobce mimo jiné v řízení i výslovně požádal (ačkoliv taková žádost účastníka řízení není nezbytnou podmínkou pro spojení řízení), možné.

Soud dále považuje za nutné odmítnout argumentaci správního orgánu I. stupně uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, dle které by spojení řízení ničeho nepřineslo, neboť by jenom obě žádosti byly jedním rozhodnutím zamítnuty. Podle správního orgánu I. stupně totiž žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není možné vyhovět, neboť žalobce nepředložil cestovní doklad, který je zákonnou náležitostí žádosti, a žádosti o vydání cizineckého pasu nelze vyhovět, neboť žalobce nepobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, což je zákonnou podmínkou pro jeho vydání. Tyto závěry správního orgánu I. stupně, potvrzené žalovanou, však nepřinášejí žádnou odpověď na otázky, vznesené citovanou judikaturou.

V této souvislosti soud uvádí, že správní orgány pochybily i v tom, že žalobci nenabídkly žádnou schůdnou alternativu pro řešení jeho obtíží, neboť jej oba odkázaly na možnost podání žádosti o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Soud jednak neshledal žádného důvodu odchýlit se od závěrů 19. senátu zdejšího soudu, který v bodě 41. odkazovaného rozsudku žalovanému jasně vysvětlil, že odkázání žalobce na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nehošpodárné a neefektivní, a jednak sám dodává, že považuje za nesporné, že žádost o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu míří na zcela jiné případy, než je případ žalobce, který na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, tj. v režimu zákona o pobytu cizinců.

Postup žalovaného je tak nutné hodnotit i v tom smyslu, že jej nelze označit za hospodárny a efektívny, neboť de facto žalobce nutí vést další a další (vzájemně podmíněná) řízení, aniž by se žalobce skutečně dobral nějakého výsledku. Na tomto místě soud uvádí, že „výsledkem“ nepochybně může být i zamítnutí žalobcovy žádosti či žádostí, ale za dané situace je žádoucí, aby se správní orgány zabývaly jeho žádostmi věcně a nesetruvaly toliko ve formalistické rovině. Jinými slovy, výše uvedené závěry zdejšího soudu neznamenají, že je žalovaný povinen oběma předmětným žádostem ve společném řízení vyhovět, ale je povinen se jimi věcně zabývat ve vzájemné souvislosti tak, aby byla práva žalobce v maximální možné míře šetřena.

27. V době vydání napadeného rozhodnutí byl žalované znám rozsudek č. j. 19 A 42/2023 – 41, tudíž i doporučující řešení zacyklení řízení žalobce, zároveň žalobce podal znovu žádost o vydání cestovního dokladu podle § 113 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Soud tak v souladu s rozsudkem č. j. 6 A 58/2024 – 33 i v posuzované věci konstatuje, že zacyklením řízení žalobce v důsledku vzájemné podmíněnosti obou řízení žalovaná postupovala v rozporu se zásadou dobré správy dle § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, dle které má správní orgán povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, pokud řízení o pobytu i cestovního dokladu nespojila a věcně neposoudila. Správní orgán má vždy povinnost umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Vzájemnou podmíněností řízení o pobyt a o vydání cestovního pasu, aniž by žalovaná umožnila jejich protnutí v čase spojením řízení, žalovaná odepřela žalobci právo na věcné posouzení jeho žádostí, tudíž postupovala v rozporu s právem na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť postup žalované žalobci odepřel i potenciální možnost se domáhat věcného přezkumu správnosti nesplnění podmínek pobytu v důsledku procesní pasti vzájemné podmíněnosti pobytu a cestovního dokladu (srovnej rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 63/2021-58 o nevydání cestovního dokladu žalobce v obdobné situaci, ve kterém soud uvedl, že správní orgány se musí vyvarovat postupu, který by účastníkovi řízení odnímal právo na spravedlivý proces a právní ochranu a jehož projevem by byl přepjatý formalismus, vedoucí až k sofistickovanému zdůvodňování zjevné nespravedlnosti nebo popírání smyslu a účelu právní úpravy (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 283/96 nebo ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96).
28. Relevantní je rovněž odkaz žalobce na rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2024, č. j. MV-15763-4/SO-2024, které pojednávalo o obdobném případě, kdy žalovaná akceptovala identickou překážku s vydáním cestovního dokladu cizince a rozhodnutí správního orgánu I. st. v dané věci zrušila s odkazem na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 241/2017-32, neboť se správní orgán I. stupně nezabýval nemožností tureckého státního příslušníka předložit cestovní doklad. Soud má shodně s žalobcem za to, že postup žalované by měl být v obdobných případech totožný (v obou případech se jednalo o pobyt cizinců s nemožností si obstarat turecký pas), aby byla dodržena zásada uvedená v § 2 odst. 4 správního řádu.
29. Soud z důvodů výše uvedených napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení § 4 správního řádu správními orgány, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k procesní povaze rozhodnutí i vytknuté vadě celého řízení před správním orgánem I. i II. stupně soud zrušil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V novém řízení bude správní orgán povinen spojit řízení o žádosti o pobyt s řízením o vydání cestovního dokladu, pokud mu nebyl vydán. Případně posoudí, zda v dané věci je vůbec namístě požadovat předložení cestovního dokladu, pokud totožnost žalobce není sporná a k předložení dokladu mu brání objektivní podmínky (viz. bod 43 rozsudku č. j. 19 A 42/2023 – 41 a tam uvedený rozsudek

NSS č. j. 1 Azs 241/2017-32). v této souvislosti by se měl správní orgán vypořádat se zákonem sledovaným účelem podmínky předložení cestovního dokladu (ověření totožnosti, technický nosič pro vyznačení formy pobytu), a tedy zda takovou podmínku nelze splnit jinak, namísto odkazování žalobce na jiné řízení o udělení mezinárodní ochrany. V případě zamítnutí žádosti žalobce se správní orgán také vypořádá s namítaným zásahem do rodinného života žalobce.

30. Žalobce měl ve věci úspěch, proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, žalovaná ve věci úspěch neměla. Náhrada nákladů představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, celkem tedy 6 200 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, to vše s DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 11. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

Usnesení

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. Š.**, nar. X,
státní příslušností Turecká republika,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-54166-5/SO-2024,

takto:

Výrok II rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2025, č. j. 16 A 23/2024 - 44, se **opravuje** tak, že nadále zní:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

31. Ve shora uvedené věci byl vydán rozsudek, kterým ve výroku II bylo uloženo žalované, aby zaplatila žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, přestože dle odůvodnění činil součet nákladů řízení žalobce částku 11 228 Kč. Soud do výroku uvedl částku bez zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, jakkoli ji dle odůvodnění rozsudku do nákladů žalobce zahrnul.
32. Při vyhotovení rozsudku v nákladové části došlo ke zjevné nesprávnosti, proto soud opravil výrok rozsudku o nákladech řízení v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podat kasační stížnost (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 6. 11. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce